

mer til Behandling. Det er et Forslag af en saadan Natur, at det maa staae os at vide, hvilke positive Formaal med Hensyn til vor fremtidige Udvikling de Mænd have, som føre det igjennem. Naar vi faae det at vide, saa komme vi ud af det negative Gebeet, hvorpaa Saameget indtil Dato er blevet holdt. Det er let at sige: Alt, hvad I gøre, er galt; men der hører Mere til for at komme videre; man maa ogsaa sige: og vi vide det Rigtige. (Hør! Hør!).

Lehmann: Jeg finder mig dog af den Udtalelse, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) nu gjorde, foranlediget til at tilbagefalde i Tingets Grundring, at Spørgsmaalet er blevet reist af selve den ærede sidste Taler. (Hør! Hør!) Da jeg faae Betænkningen over Udskrivningsloven, havde jeg for mit Vedkommende ingenlunde nogen klar Forestilling om, at der forelaa tilstrækkelige Beviisligheder til at begrunde den Frygt, som deri var udtalt; jeg stode imidlertid paa, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds, som var den, der reiste Spørgsmaalet, var sagkyndig i saa Henseende (Hør!). Jeg stode dernæst paa, at han hvis Hovedformaal det er, ikke at lægge Hindringer i veien for Regjeringen, ikke vilde have reist et saadant Spørgsmaal, dersom han ikke havde en dyb Overbeviisning om dets Begrundelse, og, havde jeg i saa Henseende kunnet have den mindste Tvivl, saa vilde den i alt Fald være bortryddet ved at høre den store Energie, hvormed samme ærede Rigsdagsmand i sin Tid forsvarede Udvalgets Indstilling (Hør!). Imidlertid vil jeg gjerne tilstaae, hvad jeg ogsaa troer, at jeg allerede under den tidligere Sag yttrede, at de foreliggende Kjendsgjerninger, til derypaa at begrunde en saadan Frygt for Regjeringens fremtidige Hensigter, dog forekom mig at være temmelig svage til at begrunde Udvalgets Ind-

stillingen. Derimod fandt jeg, at de Udtalelser, der fra Rigsministerens Side faldt, i saa Henseende maatte bortrydde enhver Tvivl. Det er en gammel Regel, at man ikke fordrer de stærkeste Beviser, naar man har egen Tilstaaelse; men efter hvad der dengang her blev sagt og paastaet, havde jeg ingen Tvivl om, at det vilde være Pligt at benytte — det være sig nu enten under hin Lov eller igjennem en særskilt Lov — vor fulde Myndighed til at være danske Mænd mod Erudsten om at blive brugt til tydske Forbundscontingent. Det er altsaa kun, for at hjælpe den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) til at stille Spørgsmaalet i sit rette Forhold til de her handlende Personer, at jeg har troet at burde tillade mig nærværende Uttringer.

Tscherning: Jeg er det ærede Medlem meget taknemmelig, fordi han hjælper mig til at stille Sagen rigtigt; men at stille mig selv rigtigt, maa jeg bede ham overlade til mig selv. Jeg lader mig ikke spænde for, for at trække Andres Bogne, og gaaer ikke længere, end jeg har Lyft til. Jeg har fra det første Dieblif af, da jeg optog denne Sag, meget tydeligt udtalt, at jeg kun vilde lægge klart for Dagen, hvorledes Sagen var, i den fulde Overtydning, at, naar Omstændighederne laa klart for Regjeringen, saa vilde Regjeringen selv vide at begrænse sig, indtil Overgangstiden var forbi. Jeg har, efter min fuldeste Overbeviisning, naaet mit Maal; men jeg lægger iøvrigt ingen Mand mindste Hindring i veien for at gaae videre. Jeg gjør kun en saadan Mand opmærksom paa, hvad der bør være en Consequents af hans Handling, og det gjør jeg saameget mere, som jeg er fuldt overtydet om, at den Rigsdagsmand, der har bragt Sagen frem, ogsaa vil bringe den yderligere frem; thi han veed tilfulde, hvad han gjør, og hvordan han bør handle.